

ČASOTEPEC
2012/2013
3. ŠTEVILKA

DATUM GLASILA:
MAJ 2013

EKSKLUZIVNI INTERVJU Z
MLADINSKO PISATELJICO
NEJKO OMAHEN

Več o tem si lahko prebereš na
strani 6.

Časotepec

Glasilo učencev OŠ Stična, Ivančna Gorica

Osnovna šola Stična

V tej številki:

O Pravljičah iz dedko- vega žepa	5
Fotoreportaža.si	8
Radio 1 je d'best!	12
Na ogledu operne hiše in RTV Slovenija	14
Šolski utrinki	16
Literarni kotliček	19
Zgodbe, ki jih piše živ- ljenje	29
Pomagajmo si - darujmo kri	31
Eko kotiček	32
Šport.si	34
Pisani.svet	35
Recept za male kuharske mojstre	49

KOLOFON

Uredniški odbor:

Ana Lina Finec (4. b), Pika Patricija Kuplenk (4. b), Maša Porenta (4. b), Nika Sekirnik (4. b), Lucija Struna (4. b), Živa Bašnec (5. a), Borut Grčman (5. a), Manca Kepa, (5. a), Manca Kastelic (5. a), Ina Marinčič (5. a), Marko Posavec (5. a), Tajda Zupan (5. a), Lana Benčan (5. b), Maša Omahen (5. b), Tjaša Godec (6. a), Luka Hočevnar (6. a), Miha Ižanec (6. a), Polona Lekan (6. a), Anja Markovič (6. a), Kaja Pekeč (6. b), Urška Vidmar (6. b), Jan Hrovat (7. a), Peter Topalović (7. a), Jan Bregar (7. b), Hana Gnidovec (7. d), Anja Lampret (7. d), Simona Kamnikar (7. d), Veronika Pavčič (7. d), Tinkara Žgajnar (7. d), Klara Klemenčič (8. c), Katarina Zorec (9. b)

Glavni urednik:

Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.)

Oblikovanje:

Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.), Kristijan Rešetič (univ. dipl. bibl. in prof. franc.)

Ilustracije:

Aleksandar Kutić, 6. razred (naslovnica), Lana Marinčič (2. b), Nika Haler Metelko (3. razred), Manca Kepa (5. a), Ina Marinčič (5. a), Urša Maver (5. a), Petra Perpar (5. a), Primož Retar (5. a), Zala Kuralt (6. b), Jože Papež (6. c), Gregor Kovačič (7. c), Borut Kožar Koščak (7. c), Gregor Kovačič (7. c), Martin Selan (7. c), Tilen Koželj (7. d), Pia Škufca (7. d), Aleša Palčič (8. c), Elizabeta Smolej Srpan (8. c), Lana Lavrih (9. b), Tilen Hribar Rajterič (9. b), Katarina Zorec (9. b), Anka Švigelj Koželj

Fotografije:

Živa Bašnec (5. a), Veronika Pavčič (7. d), Patricija Kremžar (8. b), Sifet Ljubijankić (9. b), Tina Legan (prof. geog. in zgod.), Nejka Omahen, Kristijan Rešetič (univ. dipl. bibl. in prof. franc.)

Mentorji literarnih del:

Jasmina Glavič (prof. raz. pouka), Helena Kastelic (prof. raz. pouka), Marija Lampret (prof. slov. in biol.), Tina Legan (prof. geog. in zgod.), Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.), Jožefa Zajec (učit. gos. in biol.)

Mentorica likovnih del:

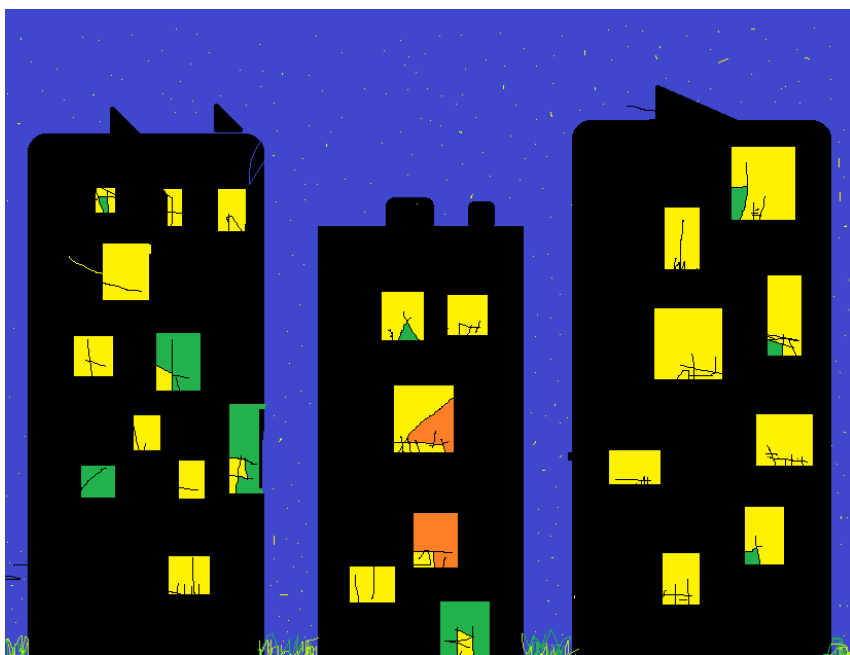
Zdenka Ograjšek (učit. def.), Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.), Mojca Hrvatini (prof. geog. in soc.), aktiv učiteljic matematike

Lektorici:

Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.), Marija Lampret (prof. slov. in biol.)

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar (prof. šport. vzgoje), ravnatelj OŠ Stična

Aleksandar Kutić, 6. razred

UVODNIK

Dragi bralci šolskega glasila Časotepec!

K nam je končno prišel eden najlepših letnih časov - pomlad. Prednost pomladi je v tem, da napoveduje poletje in s tem konec šolskega leta, ki ga že vsi težko pričakujemo.

Poleti bomo lahko poležavali v senci in se sladkali s sladoledom, do takrat pa bomo morali še malo počakati. Pomlad je tudi čas zaljubljenцев, tako da zaljubljeni v polno pripravljenost! Ob vsem lepem pa ne smemo pozabiti na gibanje in igro v naravi.

V tej izdaji šolskega glasila Časotepec pišemo o vsem mogočem, več pa boste izvedeli, če boste pokukali vanj.

Veselo prebiranje!

Manca Kepa, 5. a

Živijo, mladenke in mladeniči!

Lepo je biti mlad, kajti če si mlad, zreš v svet čisto drugače kot mi, ki smo že krepko zakorakali v svet odraslih.

Najstniška leta prinašajo obilo lepih stvari, kot sta na primer: prva ljubezen in neizmerno uživanje v času poletnih počitnic ...

Biti mlad pa ne pomeni nujno, da si tudi srečen. Mladost zna biti tudi norost. Včasih komu od bližnjih v trenutku besa izrečemo besede, s katerimi mu pošteno zagrenimo dan; drugič se mladi s kom sporečete in zapadete v hud spor, ki se konča celo s kakšno buško ali modrico ... Včasih pa vas v slabo voljo spravi obilica učenja in domačih nalog ali pa neskončna pričakovanja vaših staršev.

Da. - Vsi smo bili enkrat otroci in vsi smo morali presedeti na stotine ur v šolskih klopeh, premlevati neskončne kilometre učne snovi in napisati na tisoče domačih nalog, pa smo še vedno tu, živi in večinoma zdravi, pa čeprav že s prvimi primerki sivih las in »vedno pogostejšimi gumi-defekti« (Beri: bolečinami v sklepih, nenehni utrujenosti in brezvoljnosti ...).

Tudi sama velikokrat pomislim, da bi se rada vrnila v mladostna leta, ko se še nisem obremenjevala z recisijo, neskončnimi kupi nezlikanega perila in umazane posode ter s tem, kdo bo zjutraj odpeljal otroke v vrtec.

Ko pa pomislim na kontrolne naloge in spraševanja ter na ves stres v zvezi s šolo, se vedno znova zamislim in si z olajšanjem rečem: »Veš, kar je bilo, je bilo, pa čeprav bom celo svoje življenje presedela v šolskih klopeh ...« Potrpite še malo, saj so počitnice že skoraj pred vrati. Pridno se učite in na rekreacijo ne pozabite!

Nataša Rebec Lukšič,
glavna urednica Časotepca

Elizabeta Smolej Srpan, 8. c

ČASOTECU NA POT ...

Pozdravljeni!

V veliko veselje mi je, da svoj potencial razvijate s pisano besedo. Tako dobim potrditev, da razmišljate.

Vse, kar boste zapisali v Časotepcu, bo imelo odmev v skupnosti (šoli), kateri pripadate. Bodite kritični, a hkrati trezne presoje. Vedno pomislite, kako bi sami ravnali v določenem primeru. Bi sošolka ali sošolec utrpel krivico? Bi bili vsi zadovoljni? Je to sploh mogoče? Ali bi bilo zadovoljstvo samo vaše?

To so odnosi, medsebojni odnosi. To je tisto, na kar moramo odrasli paziti.

Vi v teh najstniških letih stopate za nami. Posnemanje naših zgledov in zgledi staršev bodo pomembno vplivali na vašo prihodnost. V kolikor vam bo uspelo doseči uravnoveženost med kritičnostjo in osebno disciplino, potem je prihodnost svetlejša.

Poslušajte sebe in se razpišite. Pišite o uspehih na tekmovanjih, o dnevih, ki ste jih preživeli v ČŠOD, o medsebojni pomoči, pa tudi o tistih manj svetlih temah, kot so kajenje, nedisciplina v razredu, spoštovanje sošolcev in odraslih ...

Marjan Potokar, ravnatelj OŠ Stična

Izkoristite priložnost, ki vam jo ponuja Časotepec, sam pa bom z velikimi pričakovanji čakal na izid nove številke.

Urednici in piscem prispevkov želim še mnogo števil.

Ravnatelj Marjan Potokar

Lana Marinčič, 2. b

Več kot odličen odziv učencev na natečaju Pravljice iz dedkovega žepa

Literarno-slikarski natečaj na temo Pravljice iz dedkovega žepa se je zaključil. Na uredništvo Časotepca je priromalo ogromno prečudovitih pravljič in likovnih stvaritev, ki smo si jih člani literarne akademije OŠ Stična skrbno

Naslovnica Pravljič iz dedkovega žepa (avtorica Nika Haler Metelko iz 3. razreda)

Učenci – ustvarjalci so prišli po zaslužene nagrade (dobitne srečke).

ogledali in prebrali.

Ker je sleherni izmed vaših oddanih prispevkov odličen, smo se na podlagi temeljitega premisleka učiteljice (ocenjevalke) odločile, da ste zmagovalci našega letošnjega pravljičnega natečaja prav vsi, ki ste se potrudili in ste bodisi napisali pravljičo ali pa na to temo kaj narisali.

Vse ustvarjalce naše knjižice pravljič smo nagradili. Povabili smo jih k sodelovanju v srečelovu in prav vsak je v roke prejel dobitno srečko, ki mu je prinesla praktično nagrado.

Nataša Rebec Lukšič

Naši učenci o natečaju ...

V torek, 12. 3. 2013, smo se v knjižnici srečali pisatelji in ilustratorji, ki smo objavili svoja dela v posebni številki šolskega časopisa Časotepec.

Učiteljica Nataša Rebec Lukšič in knjižničar Kristijan Rešetič sta za nas pripravila

Vsaka srečka je bila dobitna!

srečelov, pri katerem smo vsi dobili praktično nagrado. Učenci smo bili nad srečelovom navdušeni. Upajmo, da bomo imeli v šoli še kdaj takšne podelitve nagrad.

MISEL DNEVA: VSI SMO ZMAGOVALCI!

Klara Klemenčič, 8. c

Učiteljica Nataša Rebec Lukšič podeljuje nagrado učencu iz 3. razreda.

INTERVJU Z MLADINSKO PISATELJICO NEJKO OMAHEN

Nejkla Omahen (Vir: osebni arhiv)

Kaj ste po poklicu?

Doštudirala sem geografijo in primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Po poklicu pa sem učiteljica.

Ali je pisanje le vaš hobi?

Pisanje je bilo in ostaja le moj hobi. Težko bi pisala pod pritiskom, da se moram s tem preživeti.

Za koga pišete?

Pišem za vse mlade bralce, ki radi posegajo po tovrstni literaturi. Najbolj v veselje mi je, kadar me pohvali kakšen od njih. Odprta pa sem tudi za kritike, kakšen nasvet, kako bi kaj izboljšala.

Kaj vam gre bolje od rok: kratke zgodbe ali dolgi romani?

Uh, vse moje knjige so precej dolge. Tudi na splošno sem precej zgovorna, ničesar ne znam povedati ali napisati na kratko, tako da bi imela s kratkimi zgodbami verjetno precejšnje težave.

Kje dobivate navdih?

Vse prihaja iz moje domišljije. Dovolj je, da samo vidim, slišim, preberem kakšno malenkost, in že je ideja tu, za ostalo pa potem poskrbi domišljija.

Zakaj ste se odločili za pisanje; ali ste si že v mladosti želeli biti pisateljica?

Sploh ne! V osnovni šoli sem pisala samo iz užitka in zaradi navdušenja prijateljic. Sanjalo se mi ni, da bi kdaj postala tudi prava pisateljica. Do tega je prišlo povsem po naključju.

Pisanje mi je še vedno v veliko veselje in dokler bo tako, bom vedno vsake toliko časa sedla za računalnik.

Po kateri osebi (pisatelju) se zgledujete?

Nikoli nisem imela nobenega pravega vzornika. Všeč mi je veliko pisateljev in težko bi se odločila samo za enega. Med bolj priljubljenimi je na primer angleška pisateljica Jane Austen, toda njena dela le rada prebiram; moje knjige niso njenim prav nič podobne.

Kako se počutite v vlogi novepečene mamice? Ali je biti starš naporno?

To je povsem nov, drugačen svet. Življenje se ti res obrne na glavo. Ni pa tako naporno, kot sem si predstavljala. Ljudje smo izjemno prilagodljiva bitja. Trenutno v materinstvu zelo uživam.

Ali Vas je starševstvo navdihnilo za pisanje kakšne nove knjige?

Idej se je v tem času pojavilo že kar nekaj. Žal pa je časa, da bi jih zapisala, čedalje manj. Vendar obljubim, da bom še kaj napisala, samo nekoliko dlje bo trajalo.

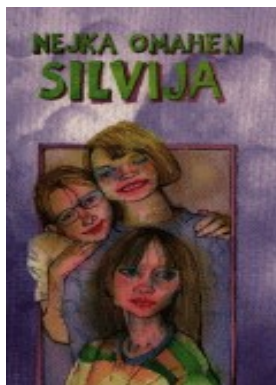
Ali že pišete kakšno novo knjigo?

Počasi se lotevam nečesa novega. Počasi, počasi.

Ali boste pisali knjige tudi za odrasle?

Zaenkrat nimam želje pisati za odrasle. V mladinski literaturi sem se našla, rada pišem o mladih in za njih. Vendar nikoli ne reci nikoli.

Kako ste se počutili, ko so Vašo knjigo Življenje kot v filmu uporabili za scenarij istoimenskega filma?

Bila sem zelo počaščena in ponosna, da so med vsemi deli izbrali ravno mojega. Takrat sem bila še srednješolka. Zavedala sem se, da bo v filmu verjetno marsikaj drugače, kakor sem si predstavljala sama, vendar s tem ni nič narobe. Film je povsem drug medij kot knjiga.

Ali Vas moti, da ste slavni (znana oseba)?

Saj nisem tako zelo slavna! Nihče na ulici ne kaže s prstom za mano ali me nadleguje po telefonu. Slovenija je majhna država, pa tudi pisatelji nismo tako zelo zanimivi kot kakšni igralci. Sama se počutim kot povsem običajna oseba.

Kaj bi sporočili našim učencem?

Naj berejo, berejo, berejo. Ne bo jim žal, pa da naj bodo ponosni na svoje talente in dosežke. Vsak je dober na nekem področju. Nikar naj se ne primerjajo z drugimi, temveč preprosto uživajo v tem, kar radi počnejo.

Lana Benčan, 5. b

Vir fotografij naslovnice Nejkinih del: svetovni splet.

FOTOREPORTAŽA.SI

Na obisku v Mestni knjižnici Grosuplje v Ivančni Gorici

V torek, 22. januarja 2013, smo se učenci, ki obiskujemo izbirni predmet šolsko novinarstvo, odpravili do Mestne knjižnice Grosuplje (enota Ivančna Gorica), kjer nas je pričakal gospod Roman Rozina, knjižničar, ki že

štirinajst let vestno opravlja svoj poklic v omenjeni ustanovi. Zaupal nam je, da zelo rad bere knjige in da ni nikoli mislil da bo po poklicu knjižničar. Njegovi najljubši knjigi sta *Koča strica Toma* in *Poljana*. Roman Rozina vam sporoča: *»Čimveč berite, kajti knjiga je spomin človeštva.«*

Knjižničar Roman Rozina

Spet smo se prelevili v prave novinarje!

Izvedeli smo veliko zanimivih podatkov v zvezi s knjižnico oziroma delom knjižničarja.

Ena gasilska za konec ...

Pripravila: Veronika Pavčič, 7. d
fotografije: Sifet Ljubijankič, 9. b.

Nekaj podatkov o Mestni knjižnici Grosuplje (Ivančna Gorica)

Mestna knjižnica Grosuplje (Ivančna Gorica) ima 5200 članov, na njenih policah pa je približno 50000-60000 enot gradiva. Letos bo praznovala 15 let delovanja.

Najstarejši član, ki redno obiskuje knjižnico, je star 83 let.

V primerjavi s preteklimi časi se je izposoja knjig v knjižnici zelo povečala, ženske pa raje sežemo po knjigah kot moški.

Ljudje si knjige najbolj izposojajo v zimskem (nov.-feb.) in v poletnem času (jun.-avg.), ko gredo na morje. Takrat se najbolj poveča izposoja ljubezenskih romanov.

Knjiga z največ stranmi je Sveto pismo, najbolj brane knjige pa so knjige za domače branje - *Zločin in kazen*, *Antigona*, najbolj brani strip pa je *Tintin*.

UTRINKI Z NAŠEGA OBISKA PRI JEŽKIH V VRTCU PIKAPOLONICA

V torek, 12. marca 2013, smo se odpravili do naših sosedov - malčkov, ki so nas že nestrpno pričakovali.

Naše pravljicarke v akciji ...

Otroci so sodelovali tudi v naši anketi. Zaupali so nam, kaj bi radi postali, ko bodo malce zrasli.

Ali ste vedeli, da naši sosedi malčki odlično obvladajo Gangnam style ples?!

Ježki pa res razturo v plesu!!!

Pripravila: Nataša Rebec Lukšič,
fotografije: Patricija Kremžar, 8. b.

OGLEDALI SMO SI ZALOŽBO ROKUS KLETT

V torek, 19. februarja 2013, nas je pot zanesla v založbo Rokus Klett, kjer nas je pričakal prijazen gospod **Klemen Fedran**, direktor produkcije omenjene založbe, ki nam je najprej predstavil samo založbo ter njene izdelke, nato pa nas popeljal še po preostalih prostorih, v katerih se rojevajo naši delovni zvezki, učbeniki, slovarji, dodatna gradiva ter poljudnoznanski reviji *National Geographic* in *National Geographic Junior*.

Glavna urednica slovenske izdaje *National Geographica* nam je zaupala, kako nastaja revija in kaj vse je potrebno postoriti, preden jo bralci dobimo v roke.

V pisarni tehnično-oblikovalske službe zaposleni oblikujejo strani šolskega gradiva ter revij.

Pripravili: učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo,
fotografije: Patricija Kremžar, 8. b.

NEPOZABEN DAN ZA NAŠE MLADE NOVINARJE, IGRALCE IN FOTOGRAFE – RADIO 1 JE D'BEST!

V torek, 19. februarja 2013, smo se učenci, ki obiskujemo izbirna predmeta šolsko novinarstvo in gledališki klub ter novinarski in fotografski krožek, odpravili v Ljubljano na ogled radijske hiše Radio 1, založbe Rokus Klett in filmske predstave *Brez nadzora staršev*.

Ob 12.30 nas je na avtobusni postaji pred našo šolo čakal avtobus, s katerim smo se najprej odpeljali do Radia 1. Ko smo stopili v stavbo, v kateri skupaj sobivata Radio 1 in Radio Antena, nas je čakal topel sprejem. Najprej nam je gospa Irena Rolih, urednica vsebin, razkazala prostore, v katerih je bilo veliko pisalnih miz z računalniškimi ekrani. Presenetilo nas je, koliko novinarjev je bilo takrat prisotnih v skupnem prostoru.

Novinarji – moderatorji, med katerimi je bila tudi Ivjana Banič, so pripravljali

vezni tekst za svoj termin vodenja, nekateri so pravkar pripravljali sveže novice, drugi pa so bili zadolženi za ostale kreativne naloge.

Gospa Irena nas je nato odpeljala v

studio Radia Antena, kjer nam je prijazna moderatorica na kratko predstavila svoje delo voditeljice in povezovalke dopoldanskega programa, nato pa nas je napotila v studio Radia 1, v katerem je bil dežuren novinar Robert Roškar.

Učenci smo mu zastavili nekaj vprašanj v zvezi s samimi začetki njegovega novinarskega udejstvovanja, potekom dela v studiu ter prednostmi in slabostmi voditeljske službe, nato pa smo mu še v živo zapeli pesmico za rojstni dan. Za konec je Jošt Adler prebral še informacijo o radarju ter se tako prvič preizkusil v vlogi radijskega novinarja.

Naša gostiteljica nas je zatem odpeljala še v sejno sobo, kjer smo se najprej malce okrepčali s keksi in sokovi, nato pa je sledilo še kratko predavanje o zgodovini in delu Radia 1.

Pot nas je nato ponesla še na založbo Rokus Klett, kjer nam je gospod Klemen

Fedran izčrpno prikazal delovanje založbe ter njene izdelke. Izvedeli smo tudi, kako nastajajo naši učbeniki in revija *National Geographic*.

S tem pa našega popoldanskega druženja še zdaleč ni bilo konec! Šofer Niko nas je s svojim avtobusom odpeljal še do Koloseja, v katerem smo si z velikim zanimanjem ogledali simpatičen film *Brez nadzora staršev*.

Naše popoldansko vandranje smo sklenili z obiskom tamkašnje restavracije s hitro prehrano, nato pa smo se zadovoljni in siti odpravili nazaj proti Ivančni Gorici, kjer so nas že čakali naši starši.

Izlet v Ljubljano nam je bil zelo všeč. Na radijski postaji nismo pričakovali, da bodo vsi tako zabavni in sproščeni, prav tako pa nas je presenetil podatek, da je v izdelavo revije *National Geographic* vloženega ogromno truda in dela.

Ta izlet je bil zares nepozaben!

Priprave:

Anja Lampret, Hana Gnidovec in Simona Kamnikar, 7. d,
fotografije: Patricija Kremžar, 8. b.

FOTOUTRINKI Z OBISKA NA RADIU 1

Najprej smo si ogledali studio Radia Antena, ki deluje v isti stavbi kot Radio 1.

Nato smo se stlačili v studijske prostore Radia 1 in Robertu Roškarju v živo zapeli vse najboljše za rojstni dan.

Naša Manca je končno srečala svoj radijski idol - voditeljico Ivjano Banič!

Naši novinarčki so spretno odgovarjali na zastavljena novinarjeva vprašanja in se niso pustili ugnati v kozji rog.

Gospa Irena Rolih nam je predstavila delovanje Radia 1, pa še na piškote in sok ni pozabila ...

Učenci smo se znova preizkusili v vlogi pravih novinarjev.

Pripravili: učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo,
fotografije: Patricija Kremžar, 8. b.

NA OGLEDU OPERNE HIŠE IN RTV SLOVENIJA

V torek, 16. aprila 2013, smo učenci, ki obiskujemo izbirna predmeta šolsko novinarstvo in gledališki klub, odšli v Ljubljano, da bi si ogledali ljubljansko operno hišo ter RTV Slovenija. Z nami so šli knjižničar ter obe učiteljici, ki poučujeta izbirna predmeta. Nekaj minut pred koncem

Stopnišče v operni hiši

šeste šolske ure smo zapustili razred in odložili torbe v šolski knjižnici. Ob 13.35 smo odšli na avtobus in se odpeljali v Ljubljano.

Ko smo prispeli v našo prestolnico, smo se napotili do operne hiše, v kateri domuje Slovensko narodno gledališče Opera in balet Ljubljana.

Gospa Cecilia Cerar Fink, naša vodička po operni hiši

Pred vhodom nas je pričakala zgovorna vodička Cecilia Cerar Fink, ki nam je najprej dala nekaj osnovnih napotkov za ogled stavbe, nato pa nam je spregovorila še nekaj besed o sami operni hiši. Sledil je ogled stavbe.

Vodička nam je povedala vse o stavbi in dogodkih, ki se odvijajo v njej.

Najprej smo se odpravili v dvorano in si ogledali orkestrsko jamo, v kateri se nahajajo glasbeniki in dirigent, ki poskrbijo za glasbeno spremljavo opernim in baletnim izvajalcem. Ker je bil v času našega obiska na odru koreograf za baletno predstavo, ki je imel polne roke dela, smo morali dvorano karseda hitro zapusti-

Pogled na oder

ti.

Pot nas je nato vodila do lož in zaodrja, v katerem se nahaja veliko rekvizitov za baletne in operne predstave. Na koncu smo se napotili še do baletne vadnice, v kateri baletniki pridno tre-

Pogled na lože

nirajo pred svojimi nastopi.

Ob koncu našega ogleda operne hiše smo se gospe vodički zahvalili za odlično vodenje in razlago ter odhiti proti RTV Slovenija, kjer nas je sprejela gospa Jelka Ribarič Grabljevec, ki je (ne boste verjeli) svoje otroštvo preživela ravno v okolici Stične.

Del scene v zaodrju

Nato smo se odpravili še na ogled ogromnega studia, v katerem snemajo sobotno razvedrilno oddajo Moja Slovenija, Loto, Razred zase, Firbcologi ... Ogledali smo si tudi ostale prostore (skladišča), v katerih imajo shranjene tribune za gledalce, sceno za različne oddaje in vse stvari, potrebne za snemanje na RTV.

Na snemanju oddaje Infodrom

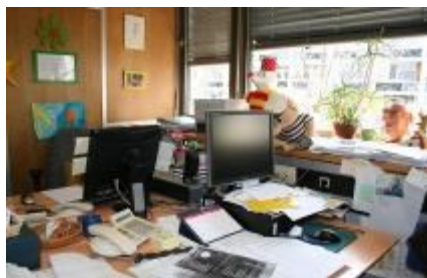
Studio, v katerem snemajo Poročila in Odmeve.

Naša vodička, prijazna gospa Jelka Grabljevec, nam je omogočila še ogled režijske sobe, v kateri se nahaja ogromno ljudi, ki poskrbijo, da snemanje oddaje Infodrom poteka tako, kot je potrebno.

Joj, koliko reflektorjev!

Bili smo že zelo utrujeni in na naše olajšanje smo odšli v pritličje, kjer nam je gospa Jelka spregovorila še nekaj besed o tem, kako se pravzaprav rodijo otroške oddaje (predstavila nam je pot od zamisli do samega snemanja).

Uredništvo otroškega in mladinskega programa RTV Slovenija

Režijska soba oddaje Infodrom

Po zaključenem ogledu RTV Slovenija smo se vsi sestradani napotili v McDonald's, kjer smo se dodobra najedli, nato pa se z avtobusom odpeljali nazaj do šole, kjer so nas že čakale naše torbe. Naš izlet se je zaključil ob 18.20. Imeli smo se zelo dobro.

Ogromni studio, v katerem snemajo razne oddaje.

Ali prepoznate to kolo?

Avtor: Jan Bregar, 7. b,
fotografije: Patricija
Kremžar, 8. b.

ŠOLSKI UTRINKI

ZIMA ZIMA BELA ...

Vsako leto komaj čakam na zimo. Zelo se veselim prvega snega, zato me prvozapadle snežinke zelo razveselijo.

Ko zapade dovolj snega, naredim sneženega moža in se igram v snegu. Iz snega izdelujem igluje, uležem se na tla in naredim angelčka v snegu. Najboljše pri snegu pa je seveda sankanje. Ponavadi se sankam s sosedovimi otroki. Sankamo se s sankami, bobom in plastičnimi lopatami. Včasih poskušam peljati na saneh tudi svojega psička, a on raje zbeži stran in nas opazuje s travnika.

Ko se opogumi in se prepriča, da ni več nevarnosti, da bi ga posedel na sani, prihiti k meni in se igra z mojo nogo tako, da jo grize, ko jaz drvim po klancu navzdol.

Ko zapade dovolj snega za pluženje po našem dvorišču, ga splužim s svojim traktorjem na pedala. S stricem Janezom ali pa z očkom plužim sneg tudi z Zetorjem. To je stričev traktor, ki je zelo velik in močan za pluženje snega. Traktor ima zadaj pripeto »dilo«, ki mu pomaga pri pluženju.

Kjer snega ne more splužiti traktor, to postorim jaz z ročno lopato za sneg.

Pozimi rad poskrbim tudi za ptice. V ptičjo hišico natrosim zrnja in nato občudujem, kako ga ptički zobajo.

Pri kurjenju ponavadi pomagam mojemu očku. V zaboj staršema nanosim drva iz drvarnice, da delo poteka hitreje. To najraje naredim kar z mojim »rudlom«, ki sem ga dobil lansko leto za Miklavža. Letos sem se dodobra naužil zimskih radosti na snegu in komaj čakam na naslednji sneg.

Borut Grčman, 5. a

MLADI REBUSARJI, POZOR!

V aktivu učiteljic matematike smo se v marcu odločile, da razpišemo 1. matematični natečaj na temo **MATEMATIČNI REBUS**.

Cilj natečaja je bil prikazati matematiko oz. matematične pojme s slikovno uganko oz. rebusom.

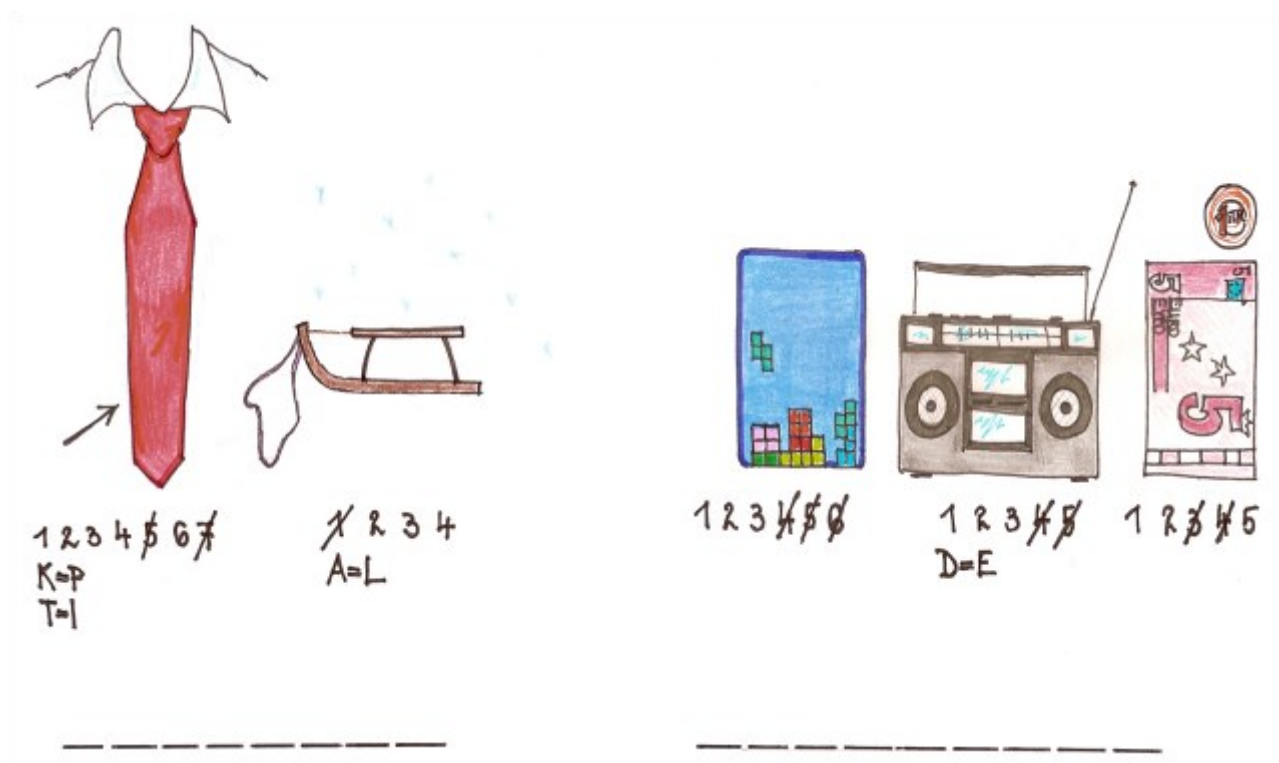
Odzvalo se je kar veliko učencev od 6. do 9. razreda, katerim je bil natečaj namenjen.

Na PŠ v Višnji Gori je z rebusi sodelovalo okoli 40 učencev in učenk, na matični šoli je bil odziv številčno podoben.

Nekaj rebusov smo poskenirali (tiste, ki se jih je dalo) in jih uporabili na priložnostni razstavi, ko je na naši šoli potekalo Področno tekmovanje iz matematike.

Vsem sodelujočim učencem se za njihove izdelke najlepše zahvaljujemo, vse ostale pa vabimo, da si rebuse ogledajo in jih rešijo.

Aktiv učiteljic matematike

Lana Lavrih, 9. b

DRUGA ZBIRALNA AKCIJA STAREGA PAPIRJA JE BILA ZOPET USPEŠNA

Spomladanska zbiralna akcija starega papirja je na OŠ Stična (matična šola) potekala 15. in 16. aprila 2013.

Učenci so se pri zbiranju odpadnega papirja odlično odrezali!

Na matični šoli smo zbrali kar **20382 kilogramov** papirja.

Najtežji razred je bil 6. c, ki se ponaša s **1400 kilogrami** oddanega papirja.

Ves izkupiček od zbranega odpadnega papirja je bil nakazan v šolski sklad.

Pripravila: Nataša Rebec Lukšič,
koordinatorki: Barbara Pavovec in Jožica Knez,
fotografije: Kristijan Rešetič.

LITERARNI KOTLIČEK

Oh, ta ljubezen!

Ta presneta ljubezen
je kakor bolezen vseh ljudi.

Smo kot mali medek,
ki ga jé medvedek.

Citronček bonbonček
se v trebuhu spreha,
ko ti ljubezen razgraja.

Kaja Pekeč, 6. b

Še ena o ljubezni ...

Oh, ta ljubezen!
Oh, kakšna ljubezen?!
Kdo bi si mislil,
da prihaja ta ljubezen?!

Ptički žvrgolijo in sonček
lepo sije,
ker prihaja nova ljubezen.

Seveda stara ljubezen
je pozabljena bolezen,
tukaj pa je nova ljubezen,
ki ni bolezen.

Urška Vidmar, 6. b

Ljubezen

Ljubezen je kot roža,
ki te lahko poboža.
Je kot metuljček zlat,
ki prileti do srčnih vrat.

Ljubezen je povsod doma,
kjer te kdo rad ima
Zgodi se kjerkoli -
lahko tudi v šoli.

Če je ljubezen večna,
sta lahko mož in žena sre-
čna.

Tjaša Godec in
Anja Markovič, 6. a

Pia Škufca, 7. d

Gregor Kovačič, 7. c

Nos

Ta nam dela pa težave,
raste nam kar sredi glave.
Nos nam dela stvari,
ki jih nočemo vsi.

Zima je prišla,
nos pa rdečico ima.
Zdaj na vrsti je prehlad,
ki ne mara ga vsak.

V jeseni nos najbolje je,
ker ni rdečice, le prehlad
je še.

Živa Bašnec, 5. a

Pesmica groze

Postelja je že postlana,
v sobi mrtvec se poigrava.

Če ga ubiješ, nič zato,
saj vstal od mrtvih bo.

Če od groze zakričiš,
tarantelo iz krste prebudiš.

Tarantela mrežo naredi
in te v njo ulovi.

Manca Kepa, 5. a

Potem najhuje je to,
da nekdo njen plen bo.

Nato se izmuzneš in
ko stopiš ven,
podgana je pred tabo,
zadaj pa udav,
piči te, au!

Maša Omahen, 5. b

Ljubezen

Nekega dne so se Mojca,
Metka, Marjan, Maja in Matic
srečali na morju. Skupaj so
začeli graditi grad iz mivke.
Kmalu zatem so postali najbo-
ljši prijatelji.

Ko so se odpravili s plaže, so
ugotovili, da so v istem hote-
lu.

Zvečer so odšli skupaj na
večerjo. Tam so bile zelo str-
me stopnice in Mojca je pad-
la. Zlomila si je nogo. Matic ji
je priskočil na pomoč. Odpel-
jali so jo v bolnišnico, bili so
zelo nestrpni, saj so čakali že
štiri ure.

Potem je le prišel zdravnik
povedat, da je z Mojco vse
v redu. Vsi so bili zelo
veseli, še posebej pa Matic.
Naslednji dan je bila Moj-
čina noga že bolje, zato je
lahko šla domov.

Ko je prišla domov, ji je
Matic skočil v objem in ji
rekel, da jo ljubi. Mojca je
zardela in ga poljubila.

Zjutraj so se odpravili na
plažo. Mojci je bilo zelo
hudo, ker ni mogla iti z nji-
mi, zato je Matic ostal pri
njej.

Ko sta ostala sama, sta
postala najboljša prijatelja
in par za vedno ...

Polona Lekan, Luka Hočevan
in Miha Ižanec, 6. a

Elizabeta Smolej Srpan, 8. c

POTOVANJE

Včasih, ko dan
postane zaspan,
in gledam čez okno
tja v en dan,
se spomnim, kako
lepo bi bilo,

če dekle bi na potovanje se odpra-
vilo.

Takrat se sanje začno.
Zaprem oči in razmišljam močno.
Kam bi jaz odšla,
na Havaje, v Avstrijo morda?

Ni zmešnjave v moji glavi,
pa vendar nisem čisto pri pravi.
Kako je mogoče kar tako,
da dekle na potovanje bi odšlo?

Hočem zdaj na potovanje,
hočem, zmorem in lahko!
Vsakršno neumno modrovanje
meni ne bi prav prišlo.

Tako se torej potovanje prične,
takšnega si vsi želé!
V Afriko in daljne kraje,
prav do čisto zadnje postaje.

Najprej v Italijo zavijem,
tako v Rimu si odpočijem.
Še Sicilijo obiščem,
prav vsak kotiček tam raziščem.

Že sem v Španijo prispela,
tu res vseč mi je docela.
Vroče sonce, lepe plaže,
sanjam, da fant me s kremo
maže.

Ko romantike mi zmanjka,
brž čez lužo brez postanka!
Brazilija dežela sanjska je mor-
da,
na sam vrh me pripeljati zna!

Kmalu pa iz dolgčasa odidem,
tja do Floride zaidem.
Malo se še tam ustavim,
da kosilo jaz prebavim.

Vročina ni mi več vseč,
na soncu postaneš čisto rdeč!
Zato se proti zahodu odpravim,
da malo Rusijo pozdravim.

Ne, Rusija ni zame,
tu so same stare mame.
Pa hitro južno se odpravim,
v Avstralijo, da fanta lepega
nabavim.

Avstralija je res odlična,
a katera država je bolj lična?
Misli mi takoj pobegnejo,
Madagaskar! Spomnim se na
risanko.

Madagaskar res ni kraj za mene,
tu dolgčasa se ne odžene.
Morda Egipt je pravi zame?
Vsakega zelo prevzame.

Tukaj v Egiptu sonce je premočno!
Ne zdržim, preveč je tu odročno.
Lahko bi še kam šla,
a kaj, ko cel svet sem že videla.

Hočem mamo, očka in sestré,
svet je velik kot širno poljé!
Resda svet očara marsikoga,
on nikdar nikogar ne uboga.

Tako se vrnem v svojo sobo,
presenečena nad svojo sem lenobo.
Namesto, da geografijo bi študirala,
v mislih svet sem zaokrožila!

Saj ne, da kaj imam proti,
moja domišljija nič me ne moti.
Vendar kaj, ko jutri geografijo piše
mo, cvek dobim, jokala bom močno!

Saj učim se noč in dan,
domišljija pa nikakor noče stran.
Saj kmalu potovala bom lahko,
in zares doživela vse to.

Katarina Zorec, 9. b

DOGODIVŠČINA NA PLAŽI

Odločila sem se, da v tem spisu opišem resnični dogodek, ki se je v sredini lanskega poletja zgodil naši družini med poletnimi počitnicami na Hrvaškem. Če danes pomislim, je bil ta dogodek na nek način celo smešen, takrat pa se mi je zdel zelo, zelo neprijeten.

Lansko poletje je bilo res strašno vroče v Dalmaciji, v bližini Makarske, kjer smo mi bivali v majhni vasici Drašnice. Zvečer je bilo več kot 30 stopinj celzija. Vedno, ko smo na dopustu, raziščemo vse bližnje kraje, da spoznamo okolico in način življenja domačinov. Tako je bilo tudi lani, ko smo se zaradi visoke vročine z našim avtomobilom večkrat odpravili na popoldanske in večerne ogleds tamkajšnjih znamenitosti.

Tistega popoldneva smo se odpeljali v področje južno od Makarske. Že v vasi Živogošče je oče zapeljal v

zelo ozko ulico, od koder smo se komaj uspeli vrniti z vzvratno vožnjo. Mama je stopila iz avta in opazovala cesto, ki je bila strašno ozka, ter usmerjala očeta pri vožnji. Zelo napeto je bilo, ampak smo se uspešno rešili ven iz te ulice.

Nekaj časa smo se peljali in si ogledovali prekrasno morje, palme, hiše, plaže, ko se nam je zazdelo, da je v turističnem kraju Igrane res posebej lepo. Oče je pogumno zapeljal v ulico, ki je vodila proti morju in plaži. Peljali smo se mimo stojnic, kjer so ljudje kupovali blazine za vodo, verižice, sandale, slamnike, kopalko ... Že to je bilo videti grozno, saj smo se z avtom skoraj dotikali teh stojnic, ampak cesta je bila označena, kot da se lahko peljemo.

Potem smo se pripeljali praski na plažo, med ljudi v kopalkah, med tuše. Ko je mama to videla, je takoj rekla očetu, naj pelje vzvratno, ker ne bo mogel nikjer obrniti. S sestrico sva se ji pridružili in vztrajali, da tako ne moremo nikamor. Oče je trdil svoje in pričel na tisti ozki betonski cesti obračati avto. Vzvrtno je še šlo, ko pa je želel speljati naprej, se je vse ustavilo. Groza in katastrofa! Še enkrat smo rekle, da ne bomo prišli nikamor in da se bomo samo vkopali v debel pesek. Oče je dodal plin, ampak so se kolesa vrtela v prazno in vedno globlje smo bili v pesku. Takrat je tudi oče ugotovil, da je bila to velika napaka.

Vir: svetovni splet

Vsi, tudi naš mali kuža, smo odšli iz avta in videli, da so kolesa do polovice v pesku. Z rokami smo poizkušali kopati in pomagati, da bi šla kolesa ven, ampak avto je bil pretežek. Že zaradi popoldanskega vročega sonca je bilo nevzdržno, potem pa še to kopanje po pesku.

Pogledala sem okrog sebe in vsi na plaži so nas debelo gledali in si najbrž mislili svoje. Mene pa je bilo kar malo sram, saj je bilo res neprijetno biti z avtom na plaži med toliko ljudmi, ležalniki, tuši ...

Kmalu so se od nekod prikazali domačini, moški, izmed katerih je bil spet vsak pameten na svoj način, s svojimi nasveti. Več kot uro so nam delili nasvete ter nam poskušali pomagati avto izvleči iz mivke, ampak jim ni uspelo.

Potem se je prikazal starejši gospod z lesenimi deskami, ki se je na miren način predstavil in pokazal,

kako lahko spravimo avto ven. Prinesel je še dvigalko, s katero so pomagali vozilo dvigniti in pod kolesa položili več desk.

S sestro in kužkom smo v senci opazovali to akcijo. Neizmerno sem bila vesela, ko se je avto ob pomoči vseh, ki so ga tudi potiskali z rokami, začel premikati iz peska. Moja mama je bila kar precej umazana in tudi nohte si je polomila. Vseeno je bila zelo vesela, da smo se rešili, čeprav se mi zdi, da je bila na začetku kar precej jezna nad očetovo lahkomišelnostjo.

Cela plaža se je veselila z nami, oče pa je moškimi dal za pijačo, saj so bili res prijazni.

Končno smo se odpravili proti domu, saj smo rekli, da je akcije za ta dan več kot dovolj in bi bilo nenavadno, če se še kaj zgodi.

Bili smo zelo veseli in tudi želja po sladoledu me je popolnoma minila.

Nismo se dolgo vozili, ko smo čisto pred nami kar naenkrat na sredini ceste videli nevarno parkiran policijski avto, ki pa ni bil čisto nič označen. Kmalu smo ugotovili, da se je skoraj pred nami zgodila prometna nesreča. Čakali smo več kot eno uro, da so promet preusmerili na drugo cesto. Končno smo se začeli premikati in bili tega zelo veseli.

Tistega dne smo imeli dogodivščin že čez glavo. Vse so se srečno razpletle in med vračanjem domov smo se že lahko nekoliko šalili na ta račun, danes pa se mi vse skupaj zdi še bolj smešno in velikokrat se spomnim na to.

Taja Zupan, 5. a razred

Ivan in Neptunci

Nekoč sta živela mama in oče. Bila sta revna, a vendar srečna, saj sta pričakovala otroka. Dobila sta dečka po imenu Ivan. Prišel je čas, ko je pokukal na svet. Vsi so ga bili veseli. Tako je čas hitro mineval.

Ko je bil Ivan star osem let, je bil pravi razgrajč. Ker ponoči ni mogel spati, je razmišljal, da bi igral klavir. Razmišljal je in razmišljal, dokler ni zagledal nekaj velikega čokoladnega. Prižgal je nočno lučko, srce mu je utripalo kot noro. Saj to so instrumenti!!

Največji instrument po velikosti je vprašal: »Se nas bojiš?« »Ne, ne, ne. Tudi jaz sem razmišljal, da bi igral instrument. In to ravno klavir.« »Ali bi ga res rad?«

»Da, seveda.« »Bi se ga rad naučil?« »Z veseljem!« Tako so ga zamotili, da ga ni bilo več strah. Ivan jih je vprašal: »Kako vam je pa ime?« Največjemu je bilo ime Bor, srednjemu Dan, najmlajšemu pa Jer. Bili so zelo čudni, saj so bili drugačni kot Zemljani. Imeli so deset rok in pet glav. Bili so Neptunci.

Na Neptunu je bilo vse drugače, kot si je predstavljal. To je vedel, ker so mu povedali. Vprašal jih je tudi, s čim so se pripeljali.

Odgovorili so, da s krožniki, vilicami in žlicami. »So to vaša vozila?« »Da.« »S čim potem jeste hrano?« je spraševal Ivan. Neptunci so na vsa vprašanja odgovorili. Potem pa je bila ura že toliko, da so morali oditi.

Ana Lina Finec, 4. b

Pika, Lili in Lola

Elizabeta Smolej
Srpan, 8. c

Lansko poletje sta k meni na obisk prišli Lili in Lola. To sta desetletni vesoljki iz Marsa.

K meni sta prišli naključno, ker se jima je pokvarila vesoljska ladja. Ker sem jaz desetletna deklica, sta mislili, da bom znala popraviti raketo. Povedali sta mi, da na njihovem planetu rakete popravljajo majhne punčke.

Jaz pa sem ju samo debelo gledala. Ko pa sem pogledala, kaj je z raketo narobe, sem se začudila. Njuna raketa je bila iz bele čokolade, ta pa se je na Zemlji začela topiti.

Kupile smo ogromen zamrzovalnik, dale raketo vanj, še prej pa smo jo zakrpale.

Ker nisem imela bele čokolade, smo luknje zakrpale s črno čokolado. Lili in Lola sta bili zelo veseli, da sem uspela popraviti raketo. Rekli sta, da se mi bosta oddolžili. Začelo se je dani, zato sta Lili in Lola morali oditi

domov na Mars. Zelo mi je bilo žal, ker sta morali tako hitro oditi. Pomahala sem jima v slovo in odšla spat.

Zjutraj, ko sem se zbudila, sem mislila, da sem imela zanimive sanje, vendar, ko sem vstala, sem zagledala pod oknom veliko košaro bele čokolade. Oči je prišel k meni v sobo in rekel, da se mu zdi, da je zjutraj videl letečo belo-rjavo kraljico.

Avtorica: Pika Patricija Kuplenk, 4. b

Ilustracija: Elizabeta Smolej Srpan, 8. c

Venerčki

Nekoč sem bedela in zagledala vesoljsko raketo. Bila je v obliki jabolka. Tam, kjer sta bila pecelj in list, je bila razgledna točka.

Oblekla sem se in odšla ven, ker sem bila zelo radovedna. Skrila sem se za grmovje in opazovala, kako so iz rakete v obliki jabolka pristopicali vesoljci. Imeli so glavo v obliki jabolka, brez peclja, lista in muhe.

Imeli so dva para rok in en par nog. Stopila sem iz grmovja in jih vprašala, kako jim je ime. S cvilečim glasom so odgovorili: »Piko, Pik, Pika.«

Piko je bil največji, Pik srednji in Pika najmanjša. Oni pa so me vprašali: »Kako ti je ime?« »Ime mi je Nika,« sem odvrnila in vprašala: »S katerega planeta ste?« »Z Venere, torej smo Venerčki.«

»Hudo,« sem odvrnila. »Zdaj pa moramo oditi. Če nas zaloti oče, smo opleli,« so rekli Venerčki. »Zakaj?« sem vprašala. »Ker je pri nas prepovedano, da obiskujemo Zemljo.« »Adijo,« sem se poslovila in še enkrat zavpila: »Adijo, Venerčki.«

Nika Sekirnik, 4. b

Letalo in jaz

Nekega sončnega dne sva se z očetom odpravila na letališče v Šentvid. Ko sva prispela, naju je pričakal lepo nasmejan gospod, ki vodi to letališče.

Šla sva v hangar in medtem ko sta oče in gospod potiskala letalo, sem ga jaz s pedali usmerjal do mesta, kjer ga je moj oče nameraval pregledati, če je pripravljen na polet.

Ko je oče letalo pripravil na polet, mi je pokazal, kje se vklopi in jaz sem odprl dovod za gorivo in vklopil motor. Nato je oče letalo še enkrat pregledal. Preveril je, ali vsi sistemi delajo. Ker je vse teklo kot po maslu, sva dobila iz nadzorne sobe dovoljenje,

da je steza čista in da lahko letalo pripeljeva na vzletno stezo. Oče je potisnil ročico za plin in letalo se je začelo premikati.

Ko je z letalom prišel do začetka steze, mi je dovolil, da dodam plin do konca. V istem hipu, ko sem dodal plin, je letalo že dirjalo po stezi. Pri hitrosti 70 vozlov je rekel, naj krmilo potisnem k sebi. Letalo je vzletelo in hipoma je preletelo preostanek steze. Oče je letalo obrnil v smeri naše hiše. Ko sva prišla nad njo, je odvzel malo plina, tako da sem lahko hišo poslikal iz zraka.

Ko sem poslikal vse, sem to povedal očetu in on je

pomahal s krili in odšla sva nazaj v Šentvid. Od kontrolorja sva dobila dovoljenje za pristanek in tudi opozorilo: POZOR, ELEKTRIČNI KABLI!!! Oče je odvzel plin in lepo pristal. Letalo je imelo zelo dobre zavore, zato smo se hitro ustavili. Letalo je zapeljal na mesto, kjer ga je prvič pregledal. Nato je izklopil motor in še pregledal, ali so vsi sistemi ugasnjeni. Nato smo stopili iz letala. Oče je ponovno pregledal, ali je letalo pripravljeno za v hangar. Vse je bilo dobro in letalo smo spet porinili v hangar. Nato nas je oče odpeljal na ledeni čaj, po pijači pa sva se odpravila domov.

Marko Posavec, 5. a

Čudežni orehi

Živel je bogat čevljar, ki je imel sina po imenu Ludvik, ki je zelo rad jedel orehe. Nekega dne je Ludvik šel na pot. Odšel je do trgovine. Pred trgovino je gospa ponujala orehe. Ko je Ludvik to videl, je stekel h

gospo in jo vprašal, če jih lahko dobi. Gospa mu jih je z veseljem dala. Ludvik je bil brez denarja, saj mu ga oče ni dal. Oče je imel ves denar zase.

Ko mu je oče umrl, je vse premoženje vzel on.

Nekega dne je našel orehe pod posteljo. Hotel je odpreti enega, a ga ni mogel, ker se je sam. V enem dnevu se je odločil, da poišče ženo, si zgradi hišo ...

Ko je naredil hišo, si je poiskal nevesto in se z njo poročil.

Manca Kastelic, 5. a

Trop prijaznih in veselih Neptunčkov

Lucija in brat Gašper sta v kopalnici zaslišala, da nekdo toči vodo. Bila sta zelo prestrašena. Gašper je šel pogledat, če sta mamica in očka še v spalnici. Videl je, da sta bila oba malo prestrašena in neučakana.

Zamislil se je. Le kaj sta našla v kopalnici?!

S sestro sta prijela za kljuko in zagledala cel trop majhnih vijoličnih bitij. Oči so imela čisto pri ušesih, roke in noge so jim rasle iz trebuha. Bili so kot majhne žogice. Vsi so bili v lijaku in vodo natakali v velik lonec.

Gašper jih je vprašal, zakaj potrebujejo toliko vode, ali jim jo pomagata odnesti in od kod so.

Malo večji krogec je odgovoril, da jim je pričelo primanjkovati vode in da jo

zares potrebujejo. Povedal je, da so s planeta Neptun.

Prišleki so ponujeno pomoč sprejeli. Lucija jim je pomagala odnesti lonec z vodo. Vodili so jo ven na vrt v velik grm z borovnicami. Tam so imeli leteči kozarec. Bil je velik za dva otroke.

Lucija je lonec postavila v kozarec. Neptunčki so poskakali vanj. Vsi v en glas so rekli, naj jih naslednji dan ob polnoči počakata, ker se je med njimi stkala prijateljska naveza. Glavni Neptunček je rekel, da o njih ne smeta nikomur povedati.

Nato so odleteli. Gašper je za Neptunčke kupil čokolado. Naslednji dan sta ob polnoči počakala Neptunčke. Vsi prišleki so ju hkrati vprašali, če gresta pogledat Neptun. Oba sta bila takoj za stvar.

Na Neptunu sta videla hiše v obliki gozdnih živali. Tam so imeli štirinajst lun in šest zvezd v obliki psa.

Neptunčki so Lucijo in Gašperja skrivali v sobi glavnega od otrok z Neptuna. Skrivali so ju pred njihovim očetom, ki bi bil zelo jezen.

Čez nekaj ur je v sobo stopil njihov oče. Rekel je, da ju morajo takoj odpeljati domov in da se ne smejo nikoli več vrniti na Zemljo.

Gašper in Lucija sta bila žalostna, ker ne bosta nikoli več videla Neptunčkov.

Oče in mama nista niti slutila, kakšno dogodivščino sta doživela njuna otroka.

To je bila njuna nepozabna izkušnja v življenju.

Lucija Struna, 4. b

Nadaljevanje dramatizacije pravlјice Sovica Oka

Lisica in medved prideta do lovca.

LOVEC: »O, tu je ta lisica, ki jo čakam že veliko časa.«

MEDVED (*z globokim glasom*): »Dober dan, prepustil vam bom lisico.« (*zbeži nazaj v gozd*)

LISICA (*priliznjeno*): »Prosim, ne me peljat v živalski vrt. Raje ostanem pri vas.«

LOVEC: »No, za en dan ostani pri meni, pa bom videl.«

PES (*pride v hišo*): »A, živijo, lisica! Pa si le prišla.«

LOVEC (*čemerno*): »Za en dan bo ostala pri nama, če se bo lepo obnašala, bo ostala pri nama za vedno.«

PES: »Zakaj? To je moj teritorij.«

LISICA: »V redu. Pa grem v živalski vrt.«

Lovec se med tem že zaljubi v lisico oziroma jo hoče za svojo.

LOVEC: »Pes, ali lisico sprejmi ali pa te bom dal uspavati.«

PES: »Daj me uspavati.«

Lovec pelje psa k veterinarju in veterinar psa uspava.

LISICA (*tiho in srečno*): »Jupi! Zdaj se bom lažje izmuznila in spet nagajala malim živalim.«

Lovec pride domov in stisne lisico.

LISICA: »To pa bo zdaj veliko težje, kot sem si mislila.«

LOVEC (*si sam pri sebi pravi*): »Ta lisica je tako lepa. Imel jo bom do takrat, ko bo umrla, potem pa jo bom dal nagačiti.«

Oba sta mislila drugače. Lisica je imela srečo in že čez nekaj dni je odšla v gozd. Lovec je ni našel.

LISICA: »Joj, kje sem? Sem se izgubila?!«

VOLK: »Ne joči. Si v Veseli hosti.«

LISICA: »Joj! To je tako daleč od Svetleče hoste, kjer sem doma.«

VOLK: »Poznam to pot. Lahko ti jo pokažem, če mi boš med potjo povedala vse, kar se ti je zgodilo, da si prišla do tega mesta, kjer stojiš.«

LISICA: »Velja.«

Tako sta se odpravila. Lisica je volku povedala, kar je preživela. Preden sta prišla na cilj, sta minila dan in noč. Bližal se je cilj.

VOLK: »To pot najbrž že poznaš. Moram iti.«

LISICA: »Hvala. Ja, to pot že poznam in tam je moj dom.«

VOLK: »Adijo.«

LISICA: »Adijo.«

Lisica steče proti domu, a ji pot prekriža medved.

MEDVED: »Ali ne bi ti morala biti zdaj v živalskem vrtu?«

LISICA: »Zbežala sem lovcu.«

Lisica je iz te izkušnje izvedela, da malim živalim ni prav dobro nagajati.

MEDVED: »Lisica se je vrnila.«

DRUGE ŽIVALI: »Lisica? Upam, da bo bolj prijazna z nami.«

RAČKA: »Se strinjam.«

LISICA (*pride do živali in one zbežijo*): »Ne bom vas več nadlegovala.«

Lisica malih živali ni več nadlegovala in postali so dobri prijatelji.

Anka Švigelj Koželj

Lejla in jagode (poustvarjanje)

Tedaj se je Lejla ozrla proti oknu in zagledala jagodo, ki je bila visoka približno 5 centimetrov.

Pod seboj je imela super hitra kolesčka, ki so jo poganjala po tleh. Jagoda se je ustavila na strehi.

Ko je to videla Lejla, je kar ostrmela. Čez sekundo je mama, ki tega prizora ni videla, rekla Lejli, da mora iti v posteljo.

Ura je odbila enajst zvečer in Lejla je še vedno bedela v postelji, ker jo je zanimalo, kaj se bo zgodilo. Čez nekaj časa je v sobi zacvililo, nato pa močno zaropotalo. Lejla je prisluhnila, ampak čez nekaj časa se je zaslišalo: »Auč! Nehaj že! Premakni svojo rit! Au, pohodila si me!«

Lejla je segla po stikalu za luč in zagledala tri ljubke majhne jagode, ki so imele oči, nos, usta, roke ter noge.

»K...kdo ste?« jih je vprašala Lejla.

»Me smo Maja, Saja in Kaja,« so odgovorile v en glas.

»Kdo pa si ti?«

»Jaz sem deklita Lejla in živim tukaj,« je malo bolj pogumno odgovorila Lejla.

»No, če te zanima, od kod smo me, ti lahko povemo. - Me smo s planeta po imenu Mlečno jagodičevje,« je rekla Maja. »Kot vidiš, smo trojčice in smo zelo zgovorne,« je rekla Saja. »Koliko si pa stara,« je vprašala Kaja.

»Stara sem enajst let; no, v bistvu jih bom enajst dopolnila v mesecu aprilu,« je odvrnila Lejla.

»No, me pa smo že stare enajst let,« je spet odvrnila Maja.

»Ti gre dobro slovenski jezik?« jo je vprašala Saja.

»Ne ravno,« je odgovorila Lejla.

»No, lahko ti naredim nalogu, ker bi zagotovo dobila petico,« se je pohvalila Kaja.

»O čem sanjaš?« jo je vprašala Maja.

»Hm, da bi bila za pet minut v svetu Mie in jaz,« je rekla Lejla.

»No, prav,« so rekle in tlesknile s prsti in v sekundi se je znašla v svetu Mie in jaz in bila je vilinka. Sklenila je, da bo šla za teh pet minut na sprehod proti gradu, ko se je že znašla v svoji sobi in ni bila več vilinka.

»No, zdaj pa moramo iti,« je rekla Saja.

»Pa ne še,« ji je ugovarjala Kaja.

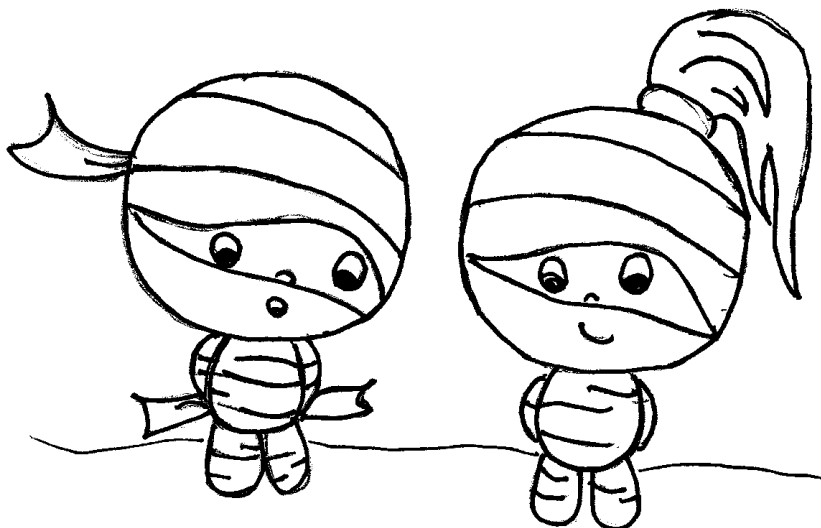
»Moramo,« sta rekli Maja in Saja in že so izginile v dimnik.

»Pridite nazaj!« se je upirala Lejla.

»Ne moremo!« se je zaslišalo zunaj. »Pa pridemo jutri!«

»No, prav,« je pomislila Lejla in zaspala. Lahko noč.

Maša Porenta, 4. b

Zala Kuralt, 6. b

ZGODBE, KI JIH PIŠE ŽIVLJENJE

Intervju z gospodom Petrom Bošnjakom, najstarejšim občanom občine Ivančna Gorica

Moj sosed Petar Bošnjak je najstarejši občan občine Ivančna Gorica, zato sem se odločila, da ga bom obiskala in mu zastavila nekaj vprašanj.

Povedal mi je, da se je rodil v Srbiji, kjer se je tudi poročil in dobil sina. Ko se je ločil, se je poročil z novo izbranko, gospo Nedo.

Čez nekaj let sta se preselila v Koper. Ker pa sta se želela preseliti na podeželje, sta začela poizvedovati. V časopisu sta našla oglas za prodajo hiše, ki jima je takoj padla v oči. Takoj sta se odpravila na pot, po štirinajstih dneh pa sta v njej že živela. V naših krajih tako živita že 38 let. Sin z družino ju redno obiskuje.

Kakšno je bilo vaše otroštvo?

Moje otroštvo je bilo zelo težko. Že kot mlad fant sem se moral odseliti iz Somborja (mesta v Srbiji) v Koper, kjer sem se izučil za trgovca. V trgovini Borovo (s čevlji) sem dobil prvo zaposlitev.

Koliko igrač ste imeli kot otrok?

Imel sem le leseno igračko, ki sem jo dobil za tretji rojstni dan od strica.

Kakšne igre ste se igrali kot otrok?

Čeprav sem se rodil v Srbiji, smo imeli podobne igre kot v Sloveniji. To je bilo npr. gnilo jajce.

Ali ste ponosni na to, da ste najstarejši občan občine Ivančna Gorica?

Po eni strani ja, po drugi pa ne, ker se počutim mladega, drugi pa me imajo za najstarejšega.

Kako to, da ste se preselili ravno na Dolenjsko?

V časopisu sem videl oglas. Všeč mi je bila tudi okolica.

Avtorica prispevka ter fotografije: Veronika Pavčič, 7. d.

Gospod Peter Bošnjak

Intervju z gospodom Petrom Gnidovcem, voznikom tovornjaka

Kje ste že vozili?

Bil sem skoraj po celi Evropi: v Sloveniji, na Hrvaškem, v Italiji, Bosni in Hercegovini, Nemčiji, Srbiji, Črni gori, Makedoniji, na Kosovem, v Avstriji, Nemčiji, Švici, Španiji, Luksemburgu, Belgiji, Holandiji, Liechtensteinu, na Češkem, Poljskem, v Litvi in Latviji.

Kaj je vaš najbolj pogost tovor?

Manjši tovari: gradbeni stroji, večji tovari: transformatorji, krmila ladij ...

Kateri je bil vaš najtežji tovor?

To je bil gradbeni stroj za vrtanje pilotov. Težak je bil 63 ton, skupaj s tovornjakom in prikolico pa je tehtal 94 ton.

Vožnja, ki ste si jo najbolj zapomnili?

Ko sem se na Nizozemskem poškodoval, ko sem skočil iz tovornjaka in z zlomljeno nogo prišel domov.

Katera država se vam zdi najlepša?

Poleg Slovenije se mi zdi lepa Avstrija.

Koliko jezikov ste se naučili?

Aktivno sem se naučil angleščino in srbohrvaščino, pasivno pa sem se naučil nemščino.

Koliko let že vozite tovornjak?

Tovornjak vozim 18 let.

Kaj ste po izobrazbi?

Izšolal sem se za poklicnega voznika.

Katera je vaša najdaljša pot?

Naklad tovara v Novem mestu 0 km, razklad tovara pa v Valadolidu v Španiji 2600 km. Vožnja je trajala 9 dni.

Na cesti verjetno vidite veliko prometnih nesreč, katera vam je najbolj ostala v spominu?

Trčenje dveh tovornjakov za predorom Trojane. Ko sem pomagal udeležencem prometne nesreče iz vozila, poklical nujno medicinsko pomoč ter odklopil akumulatorja iz obeh vozil.

Hana Gnidovec, 7. d

Martin Selan, 7. c

POMAGAJMO SI - DARUJMO KRI

Moja mama dela v laboratoriju na Zavodu za transfuzijo krvi v Ljubljani. Ker bomo tudi mi nekoč postali krvodajalci, me je zanimalo, kako to poteka.

Kdaj lahko postaneš krvodajalec?

Kri lahko da vsak, ki je starejši od 18 let in tehta najmanj 50 kilogramov.

Kako pogosto lahko daruješ kri?

Ženske lahko darujemo kri vsake 4 mesece, moški pa vsake 3 mesece.

Kako poteka odvzem?

Najprej prideš v našo sprejemno pisarno, kjer dobiš kartonček o odvzemu. Potem ti v laboratoriju odvzamejo kapljico krvi za določitev krvne skupine in količine hemoglobina.

Kaj je to hemoglobin?

S hemoglobinom določimo vsebnost železa v krvi.

In kaj potem?

Potem sledi izpolnjevanje vprašalnika, tehtanje in merjenje krvnega tlaka. Po vsem tem te pregleda še zdravnik, ki ti pojasni vse o odvzemu in preiskavah.

Kakšni zdravniki so to?

To so specialisti transfuziologi. No, potem ti medicinska sestra odvzame kri.

Koliko krvi ti odvzamejo?

Odvzame se 450 mililitrov krvi, odvzem pa traja približno 10 minut.

Kam gre potem ta kri?

Vsako vrečko krvi pregledamo v laboratoriju. Te preiskave so za HIV, hepatitis B in C in sifilis. To so vse bolezni, ki se prenašajo s krvjo. Potem iz te krvi pripravimo krvne pripravke in te potem dobijo pacienti po bolnišnicah.

V kolikšnem času se darovana kri v našem telesu nadomesti?

Že v nekaj urah. Seveda po odvzemu dobiš obilno malico in veliko tekočine.

Koliko krvodajalcev (na dan) pri vas daruje kri?

Odvizno od dneva. Številka pa se vrti med 100 in 300 krvodajalcev dnevno.

Hvala. Upam, da bomo nekoč tudi mi postali krvodajalci in s tem pomagali drugim ljudem.

Živa Bašnec, 5. a

KRVODAJALSTVO

Ina Marinčič, 5. a

EKO KOTIČEK**Modri Jan – okoljevarstveni projekt za osnovnošolske otroke**

Pri izbirnem predmetu Življenje človeka na Zemlji smo se odločili za sodelovanje pri ekoprojektu z naslovom »Ohranimo čiste vode«. Za to nalogo smo se odločili, ker se zavedamo pomena čistih vodotokov. Poleg tega velik del učencev OŠ Stična živi v okolici največje dolenjske reke, reke Krke. Kljub zavedanju, da ne moremo živeti brez čiste pitne vode, se današnje človeštvo do vseh voda obnaša zelo nespametno. Z našim projektom smo tako želeli izpostaviti ta problem in vplivati tudi na ostale učence OŠ Stična.

Ekoprojekt »Ohranimo čiste vode« smo zasnovali in izvedli kot fotozgodbo. Po tem, ko smo učenci izbirnega predmeta ŽČZ zapisali scenarij in si razdelili različne vloge, smo se odpravili do reke Krke. S prvim delom fotografij smo skušali

predstaviti nekdanji pomen rečnih voda (mlinarstvo, žage, ribolov). V naslednjem sklopu fotografij smo želeli pokazati neodgovoren odnos do narave. Dandanes se namreč še marsikje v naravi kopičijo različni odpadki, ki bi jih bilo potrebno odstraniti.

Kot odgovor na onesnaževanje smo v fotozgodbo vključili tudi raziskovanje voda in njihovo očiščevanje. S pomočjo reagentov smo opravili analizo vode reke Krke in optimistično zaključili zgodbo s pozitivnimi rezultati analiz.

Poudarili smo pomen čistilnih akcij ter ustreznega ločevanja in recikliranja odpadkov.

Ker smo s sodelovanjem pri ekoprojektu želeli na pomen voda opozoriti tudi ostale učence OŠ Stična, smo na šolskem hodniku postavili razstavo naših fotografij s komentarji.

Pri pripravi članka in kviza so sodelovali učenci izbirnega predmeta Življenje človeka na Zemlji: Domen Benčina, Neja Godec, Vilma Golub, Gala Jurčič, Neža Kralj, Stojan P. Kuhelj, Žiga Rapuš, Nastja Rojec, Hana Zajc.

Mentorica in avtorica fotografije: Tina Legan.

KVIZ ZA BRIHTNE GLAVCE

1. Kako se imenuje največja dolenska reka?

- a) Sava
- b) Ljubljana
- c) Krka

2. Katera riba ni značilna za reko Krko?

- a) losos
- b) sulec
- c) potočna postrv

3. V kateri vasi izvira reka Krka?

- a) Znojile
- b) Gradiček
- c) Gabrovčec

4. S katero dejavnostjo so se nekoč ukvarjali ob reki Krki?

- a) Z avtomobilizmom
- b) Z mlinarstvom
- c) S pivovarstvom

5. Zakaj so reke danes vse bolj onesnažene?

- a) Zaradi živali
- b) Zaradi rastlin
- c) Zaradi neodgovornega obnašanja ljudi

6. V katero reko se izliva reka Krka?

- a) Dravo
- b) Savo
- c) Sočo

7. Kako se imenuje veliko dolensko mesto v okljuku reke Krke?

- a) Zagradec
- b) Žužemberk
- c) Novo mesto

8. Kako se imenuje kamnina preko katere se izlivajo manjši slapovi na reki Krki?

- a) lehnjak
- b) fliš
- c) dolomit

9. V katero razvodje odteka reka Krka?

- a) Jadransko razvodje
- b) Baltsko razvodje
- c) Črnomorsko razvodje

10. Kateri živali pripada znanstveno ime Proteus Anguinus?

- a) krškemu raku
- b) soški postrvi
- c) človeški ribici

Patricija Kremžar, 8. b

Rešitve: 1. C, 2. A, 3. B, 4. B, 5. C, 6. B, 7. C, 8. A, 9. C, 10. C

ŠPORT.SI

Tina Maze - naš smučarski fenomen

Tina Maze

Tina Maze, naša vrhunska smučarka, je v letošnji smučarski sezoni dosegla več kot odlične rezultate, s katerimi je ponesla ime naše države širom po svetu.

Zadnje čase je v vrhunski formi!

Vsa Slovenija je trepetala, ko se je spustila po belih strminah in vsi smo glasno vzdikali, ko je dosegla zavidljive rezultate.

Bravo, Tina!

Tina Maze je rojena 2. maja leta 1983 v Slovenj Gradcu. Pri enem letu starosti se je s starši iz Prevalj preselila v Črno na Koroškem, ki so jo ob zaključku letošnje smučarske sezone za kratek čas preimenovali celo v Tina na Koroškem.

Tina Maze slovi tudi po svoji lepoti in talentu za petje.

Tu je obiskovala vrtec in OŠ Črna na Koroškem. S tremi leti se je naučila smučati, kasneje pa so jo vpisali tudi v SK Črna na Koroškem. V osnovnošolskih letih je poleg smučanja trenirala še odbojko in se šest let učila igrati klavir.

Po OŠ se je vpisala na gimnazijo na Ravnah in istočasno bila sprejeta v žensko B reprezentanco. Takrat je prvič nastopila na tekmovanjih FIS in s številka 121 in 125 osvojila 2. in 1. mesto.

Na ta čas jo vežejo lepi spomini, saj je prvič nastopila tudi v svetovnem pokalu in kmalu začela osvajati najboljša mesta, še posebej v veleslalomu.

Leta 2008 sta s trenerjem Andreo Massijem ustanovila tako imenovano ekipo team to aMAZE in se ločeno od reprezentance spustila po novi poti. Njuno delovanje je v dveh letih obrodilo velike rezultate.

V svoji karieri ji je v svetovnem pokalu uspelo zmagati 11-krat, kar pomeni, da je trenutno najuspešnejša alpska smučarka v Sloveniji.

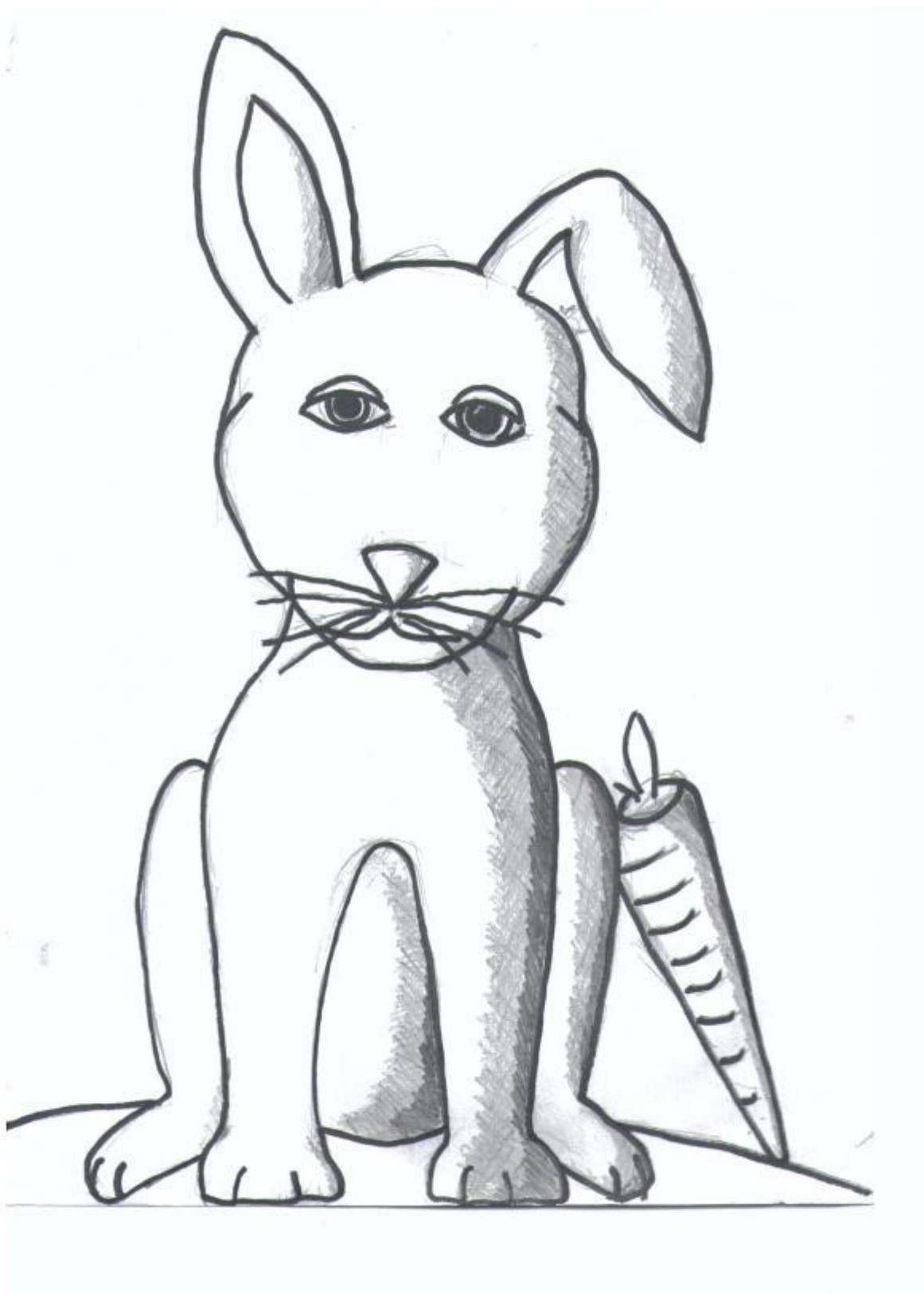
Zaposlena je v Slovenski policiji.

Ina Marinčič, 5. a

Vir fotografij: svetovni splet

PISANI.SVET

Pobarvaj me!

Ilustriral: Tilen Koželj, 7. d

SOMRAK SAGA - JUTRANJA ZARJA, 2. DEL

Romani in filmi so pravi svetovni fenomen. Štiri leta po prihodu prvega filma v kinematografe so nadaljnji romani eden za drugim pristajali na prvih mestih seznamov knjižnih uspešnic in sleherni novi film je pritegnil neznanske množice gledalcev tako v ZDA kot drugod. Štirje filmi iz sage Somrak so doslej navrgli prek milijardo dolarjev samo doma, prodaja vstopnic po vsem svetu pa je presegla 2,5 milijardi dolarjev. Samo v ZDA so prodali več kot 30 milijonov DVD in blu-ray nosilcev, profil sage na twitterju - @Twilight - pa je prvi filmski profil, ki je dosegel milijon bralcev. V Somrak sagi: Jutranja zarja 2. del se trije glavni junaki - Bella, Edward, in Jacob - vsak zase spopadejo z dejstvom, da Bella naposled postaja vampirka. Film nenadoma napolni akcija, saj se morajo junaki borovati za svoje ljubljene. »Film se začne v trenutku, ki je končal prejšnjega,« razlaga

z oskarjem nagrajeni režiser Bill Condon, ki je drugi del snemal istočasno s prvim. »Odločil sem se film odpreti z glavnimi uvodnimi napisi, podloženimi z uverturo glasbenih tem iz vseh ostalih štirih filmov. Zastopan je vsak od skladateljev in to vas ponese v razpoloženje prvega filma. Posnetki prostranosti, ki se izmenjujejo s posnetki tega, kaj se dogaja v Belli, ko se ji po telesu širi strup... in nato odpre oči. Slika je zvezdnata in abstraktna, dokler se ne navadi na svojo novo sposobnost videnja. Nenadoma se slika izostri - in čaka jo Edward. Premor med obema filmoma daje možnost, da se privadimo na dejstvo, da je Bella vampirka. Ko se vrne v Cullenovo domovanje, Bella prvič vidi svojo izjemno hčerko Renesmee in izve, da ima poseben dar, da zaskrb-ljujoče hitro raste ... in da se je med njo in Jacobom spletla posebna vez. »Prvo dejanje filma je torej o prebuditvi vampirke Belle in o njenem srečanju s hčerjo.

Družinica - Bella, Edward in Renesmee - si je dom našla v koči in uživa skupno življenje,« nadaljuje Godfrey. »Nevarnost nastopi, ko imajo Renesmee po pomoti za nesmrtno dete, kar Volturiji strogo prepovedujejo. Slednji zdaj zbirajo moči, da se enkrat za vselej znebijo klana Cullenovih.« Oboževalci so zvesto čakali na zadnji del Somrak sage - Jutranja zarja, del 2. Ekipa je vesela, da imajo toliko oboževalcev in da jim je žal, da je bil to zadnji del vampirske sage. Zdaj je vse odvisno od Stephenie Meyer, ki piše vampirsko sago.

Naš krožek upa, da boste uživali v knjigah in filmih!

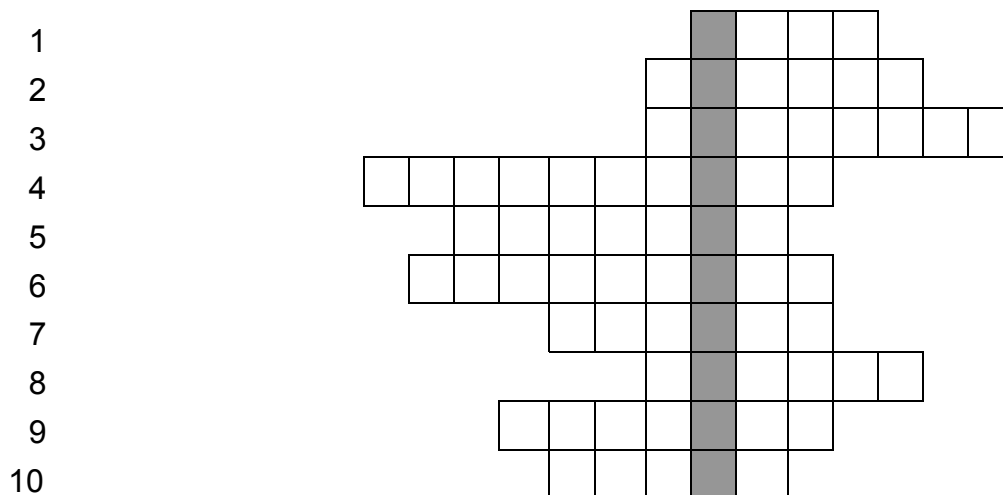
Manca Kepa, 5. a

Urša Maver, 5. a

KRIŽ KRAŽ, KAJ ZNAŠ ...

Pravilno rešena križanka prinaša v navpičnem stolpcu prestolnico evropske države.

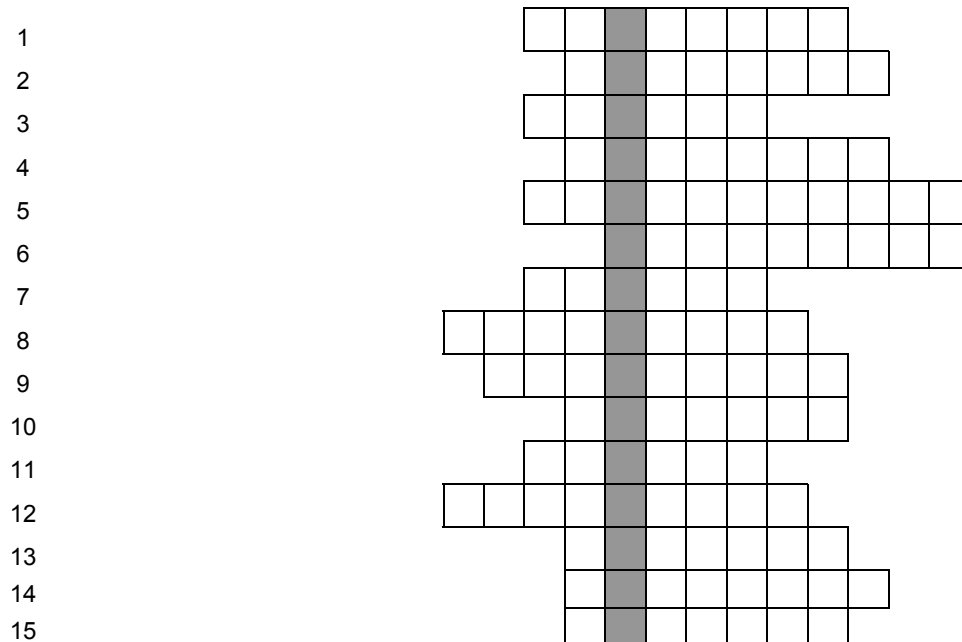
- 1 Slovensko jezero, alpski turistični biser.
- 2 Cevast prostor pod zemljo, urejen za železniški ali cestni promet.
- 3 Glavno mesto nemške zvezne dežele Spodnje Saške.
- 4 Usmerjenost gorovij in vmesnih dolin (npr. alpska in dinarska...).
- 5 Iz snega nastala gmota ledu, ki počasi polzi po dolini navzdol.
- 6 Pogreznjen del zemljine skorje med dvema vzporednima prelomoma (... jarek).
- 7 Nižji del gorskega slemena, čez katerega vodi pot iz ene doline v drugo.
- 8 Travnik, na katerem se pase živina.
- 9 Drevje in grmovje nad gozdno mejo.
Stranska struga reke; tudi del oblačila.

10

Križanko sestavil: Jan Hrovat, 7. a

KRIŽ KRAŽ, KAJ ZNAŠ ...

Pravilno rešena križanka prinaša v navpičnem stolpcu ime južnoevropske reliefne enote (dve besedi).

- 1 Povprečno vreme v daljšem časovnem obdobju; klima.
- 2 Gorovje med Španijo in Francijo.
- 3 Polarna pokrajina, porasla z mahovi, lišaji in pritlikavim grmovjem.
- 4 Pripadniki naroda, katerega večina živi v drugi državi.
- 5 Država na skrajnem jugozahodu Evrope.
- 6 Glavno mesto Švedske.
- 7 Zimzeleno grmičevje v Sredozemlju.
- 8 Graf, ki prikazuje podnebne značilnosti v nekem kraju.
- 9 Država, ki se je skupaj z Romunijo zadnja pridružila Evropski uniji.
- 10 Francoski otok severno od Sardinije.
- 11 Po velikosti druga najmanjša celina.
- 12 Drugo ime za plast zraka, ki obdaja Zemljo; ozračje.
- 13 Država z glavnim mestom Rim.
- 14 Evropska država, naša severna sosed.
- Del kopnega, ki je s treh strani obdan z morjem.

15

Križanko sestavil: Peter Topalović, 7. a

ELIZABETINA MODNA STRAN

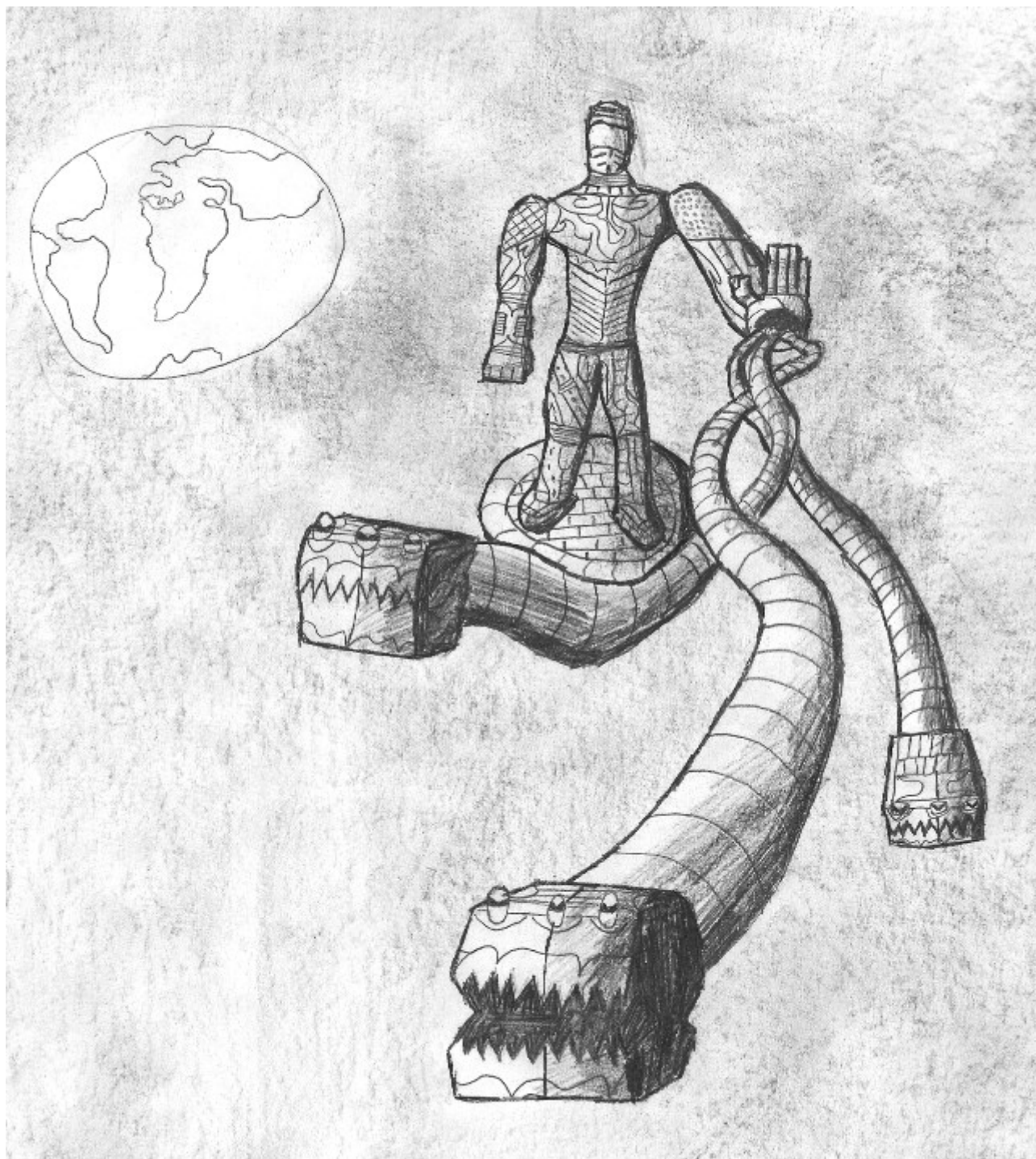

Elizabeta Smolej Srgan, 8. c

ELIZABETINA MODNA STRAN

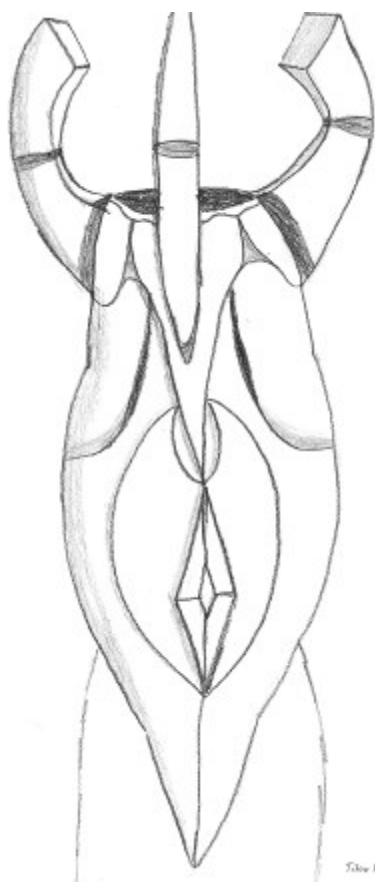
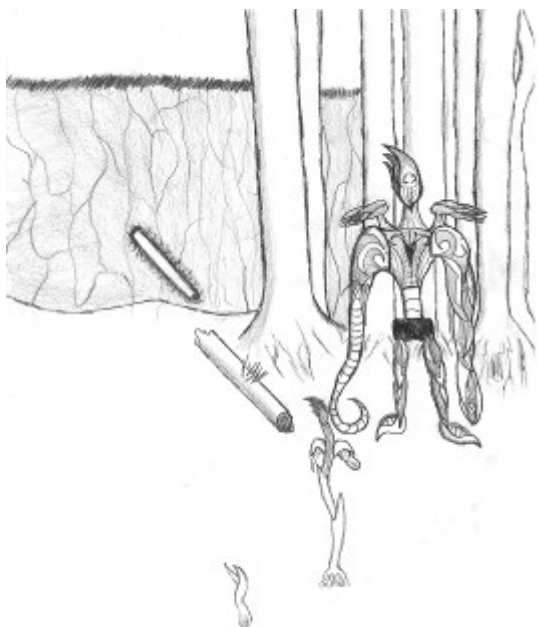

TILNOV ZNANSTVENOFANTASTIČNI KOTIČEK

Tilen Hribar Rajterič, 9. b

TILNOV ZNANSTVENOFANTASTIČNI KOTIČEK

Tilen Hribar Rajterič, 9. b

IZ SVETA DINOZAVROV ...

Primož Retar, 5. a

MI PA RADI RIŠEMO ...

Ina Marinčič, 5. a

Petra Perpar, 5. a

LJUBEZEN V STARIH CAJTIH ...

Aleša Palčič, 8. c

Reši naslednja rebusa!

Jože Papež, 6.c

E = O

5 = K

Katarina Zorec, 9. b

MALO ZA ŠALO ...

Mama na govorilnih urah:
»Zakaj ima naš Janezek cvek
pri matematiki?« Učiteljica:
»Zato, ker nižjih ocen nima-
mo.«

Zakaj ima blondinka rdeče
n a m a z a n e n o h t e ?
Da ve, kje se začnejo prsti,
kadar reže kruh.

Učiteljica vpraša učenca:
»Koliko je visoka šola?« On ji
odgovori: »Dva metra.« Uči-
teljica vpraša: »Zakaj ravno
toliko?« Učenec reče: »Ker
jo imam čez glavo!«

Kaj dela blondinka v pušča-
vi?
Sesa prah!

Zakaj blondinke nosijo tren-
erke na glavi?
Zato, ker gor piše »Kappa«.

Sin vodje gangsterjev se
vrne od mature. Oče ga vpra-
ša: »Sine, kako je bilo na
maturi?« Sin odvrne:
»Krasno. Trije so me spraše-
vali 3 ure, pa jim nisem nič
povedal.«

Prvi šolski dan železničarje-
vega sina.

Ko se sin vrne domov, ga ata
vpraša: »Sinko, kako je bilo
prvi dan v šoli?« Sinček odgo-
vori: »Ej, to ne moreš verjet,
na šolskih vratih piše 1. RAZ-
RED, notri pa so same lesene
klopi.«

Mestna miška je na cesti
srečala poljsko miš. Začeli
sta pogovor in mestna miš-
ka se je pohvalila: »Strašno
dobrega tipa sem spoznala
in se zaljubila do ušes!«

»Imaš kakšno njegovo sli-
ko?« je vprašala poljska
miš. Mestna miš iz torbice
potegne fotografijo svoje-
ga tipa in jo pokaže. »Saj
to je netopir!« je vzkliknila
poljska miš. »Oh, on mi je
pa rekel, da je pilot!«

Blondinka pride v trgovino z
elektronskimi aparati. Razgle-
da se, pokaže na izdelek in
reče trgovcu: »Rada bi imela
tole televizijo.«
»Ne prodajamo blondinkam,«
je bil kratek trgovec.
Naslednji dan pride kot rja-
volaska ter ponovi ves postop-
ek.

»Ne prodajamo blondinkam,«
je bil spet kratek trgovec.
Naslednjič pride še kot rde-
čelaska.

»Ne prodajamo blondinkam,«
pravi trgovec.
»Toda prišla sem kot rjavola-
ska in kot rdečelaska. Kako
veste, da sem blondinka?«
»Gospodična, tole je mikrova-
lovka.«

»Mihec, ali ti domače naloge
vedno piše mamica?«
»Ja, veste, očka ni nikoli
doma, dedek je umrl, babica
pa nič ne zna.«

Vice je za vas zbrala: Nataša
Rebec Lukšič.

RECEPT ZA MALE KUHARSKE MOJSTRE

VELIKONOČNI VENEC s poljubnimi nadevi je lahko vsakdanji

Za drugo testo:

- ♦ 500 g moke
- ♦ 3-4 velike žlice sladkorja
- ♦ 3 rumenjake

Za nadev:

- ♦ marmelada
- ♦ rozine, namočene v rumu
- ♦ pest piškotnih drobtin
- ♦ malo stopljenega masla

Kaj potrebujemo?

Za prvo testo:

- ♦ 15 dag dobre moke
- ♦ 1 žličko sladkorja
- ♦ 15-20 g kvasa
- ♦ mlačna voda po potrebi
- ♦ 12-15 dag zmehčanega masla
- ♦ limonina lupinica
- ♦ sol
- ♦ malo ruma

Opis postopka priprave:

Sestavine za prvo testo zamesimo v mehak hlebček. Podobno naredimo s sestavinami za drugo testo, nato pa oboje združimo in dobro pregnemo, dokler ni testo svilnato gladko. Dlje kot boste mesili, lepše bo vzhajalo testo in mehkejši bo venec.

Pustite vzhajati na toplem, da se podvoji. Nato testo zvrnemo na pomokano površino in razvaljamo, a ne preveč na tanko! Debelina zvaljanega testa mora biti nekje med 3-5 mm.

Nato testo namažemo z marmelado in potresemo z rozinami ter pestjo piškotnih drobtin (lahko tudi zmletih mandljev). Trdno zvijemo in dobljeni svaljek prerežemo na pol, tako da se vidijo plasti testa in nadeva.

Obe polovici nato prepletemo v kito in združimo v venec, ki ga bogato premažemo s stopljenim maslom. Prenesemo ga na pekač s peki papirjem in ga pustimo malo vzhajati, nato pa pečemo v pečici na 180 °C 40 minut.

Rozine se rade zažgejo, zato kmalu po začetku, ko dobi pecivo barvo, vse skupaj prekrijemo s peki papirjem ali alufolijo.

Pečeno potresemo s sladkorjem v prahu.

Nadeve lahko poljubno spreminjamo, ali pa naredimo tudi slano varianto.

PA DOBER TEK!

Jožica Zajec

Učiteljica Jožica Zajec s svojim kuharskim pomočnikom.

POROČILO O TEKMOVANJU Z ELASTOMOBILI – LJUBLJANA, 6. april 2013

Sodelujoči učenci:

1. skupina:

UNIČEVALCI

Dejan Hočevar (8. r.)

Žiga Košak (8. r.)

Dejan Sadar (8. r.)

2. skupina:

LENUHI

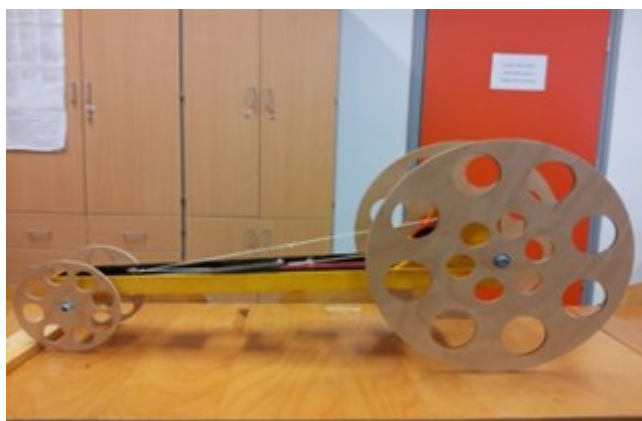
Nejc Jordan (7. r.)

Izidor Valič (7. r.)

Adam Plantarič (9. r.)

Mentor: Lovro Ulcej

Vsaka skupina je izdelala svoj elastomobil. Za izdelavo so učenci uporabili vezano ploščo različnih debelin in navojne palice M8 ter vijake za pritrditev koles. Pogonske in gnane osi elastomobila ter kolesa so bile kroglično uležajene. Pogon je bil izveden s pomočjo napete elastike in ene vzmeti. Za večje število obratov, in posledično daljšo razdaljo, so učenci uporabili zobnike in verige iz sestavljenke Fischer. Vsak od avtomobilov je na tekmovanju moral s seboj voziti tudi pollitrsko plastenko polno vode.

Na tekmovanju je sodelovalo 38 skupin iz vse Slovenije. Doseženi rezultati naših učencev:

Mesto	Skupina	dolžina	dolžina	dolžina	Skupaj
20.	UNIČEVALCI	11,17 m	16,71 m	0	27,88 m
32.	LENUHI	2,97 m	9,46 m	0	12,43 m

Nobena skupina se žal ni uvrstila v tretji tek. Naši tekmovalci so prejeli priznanja za sodelovanje na tekmovanju. Najdaljša dosežena razdalja na tekmovanju je bila 47,12 metrov.

Besedilo in fotografije: Lovro Ulcej

